

Trencsényi Dávid

Apa, építs nekem bim-bam tornyot!

Brúnó és a játékok

Gyovai Katalin rajzaival

Nehéz egy mesét elkezdni.
Mindjárt meglátod, mennyire!

Egyszer volt, hol nem volt.

Nem, így nem lesz jó.

Hol volt, hol nem volt.

Így sem az igazi.

Megvan!

Hol volt? Hol nem volt? Egyszer megvolt, másszor nem.

Az biztos, hogy volt egy Brúnó nevű kisfiú. Feje a nyakán, oldalt két kéz, alul két láb – szóval teljesen átlagos kisfiú volt. Nem vesz-tette el semmijét. Még a tejfogai is megvoltak. Volt neki anyukája és apukája. Saját ágya a saját szobájában. Volt óvodája és voltak barátai. Piros, rókás hátizsákja és rénszarvasos kesztyűje. Volt bebújós sálja és egy hintája. És sok, nagyon, nagyon, nagyon sok játéka.

Volt ott vonat, amelyik hídon ment át. Kockából épített Bim-bam torony, ami a plafonig ért. Versenyautó-pálya, ahol mindig a piros kocsit nyert. Rengeteg könyv meg festék, színes ceruza és zsírkréta. Dínók, bárányok, lovak és tehenek.

És autók. De hányféle! Mentőautó, ami tudott szirénázni. Táv-
irányítós rendőrautó. Dömperek, buldózerek, teherautók, buszok,
traktorok. Még egy troli is.

Egy dolog nem volt Brúnó körül: unalom. Mindig történt vele valami. El is mesélem, mi minden.

Monszter Poliszkár

Brúnó rengeteg autójának királya a hatkerekű Monszter Poliszkár volt. Ő tett rendet, ha egy versenyautó száguldozni kezdett a városban. Ő segített leparkolni a rengeteg járműnek, ha már alig volt hely a játszószőnyegen. Ő fogta el a bűnözőket, ha ellopták a bárányok szalmáját.

De egyszer elveszett a hatkerekű Monszter Poliszkár, az autók királya!

Az úgy történt, hogy vasárnap reggel Brúnó elhatározta: másnap a hatkerekű Monszter Poliszkárt, az autók királyát viszi magával az óvodába. Másoknak is meg akarta mutatni. Már tette volna be a piros, rókás hátizsákjába, amit mindenhova magával vitt, de a hatkerekű Monszter Poliszkár nem volt sehol.

Legalábbis Brúnó nem találta. Se az ablakpárkányon, se a déditől kapott nagy, barna szekrény alatt – ami akkor is nyikordult néha, ha senki nem nyúlt hozzá –, se a plafonig érő Bim-bam torony tövében. Pedig az autók királyja nagyon szeretett ott pihenni.

– Nem láttam sehol – tárta szét szomorúan a karját a Szivárvány Róka.

– Én sem – mondta a Téli Mackó.

– Vajon hol lehet? – töprengett a Fehér Nyuszi.

Brúnó kétségbeesett. Majdnem sírt.

– Anyu, hol van a hatkerekű Monszter Poliszkár, az autók királya? – kérdezte.

– Nem tudom, kincsem – mondta anyu, aki éppen dolgozott a számítógépen. – Várj egy kicsit! Mindjárt kész vagyok és segítek megkeresni.

Brúnó szobájában rendetlenség volt. Rumli. Rumleráj. Mert Brúnó nem szeretett elpakolni. Játsszani szeretett. Amire ráunt, azt félretolta. A játszós szőnyeg szélén halmokban álltak az épp nem használt játékok. A halmokból aztán kupacok lettek. A kupacokból dombok. A dombokból hegyek.

Brúnó néha ledöntött egy hegyet. Az autók, vonatok, dínók és ki tudja még, mi minden, úgy gurultak szét, mint az apró kősziklák. Kiválasztotta, amire szüksége volt, a többit félretolta. És kezdődött előlről: halom, kupac, domb és hegy.

– Nem mindjárt! – toppantott Brúnó. – Most!

– Ha azt szeretnéd, hogy segítsek, egy kicsit várnod kell – mondta anya.

– Akkor többé nem játszom veled! – kiáltotta anyának Brúnó a legnagyobb büntetést, amit el tudott képzelni az egész világon, és elszaladt apához.

Apa éppen nekikezdett volna az ebéd készítésének.

– Keresd meg a hatkerekű Monszter Poliszkárt, az autók királyát! – mondta neki Brúnó hangosan.

Apa épp lisztet szitált egy tálba. Keze megállt a levegőben és Brúnóra nézett.

– Hát hova tetted? – kérdezte.

Brúnó nem emlékezett rá, hova tette. De ezt nem akarta bevallani.

– Keresd meg! – ismételte, kicsit már halkabban.

Apa félrerakta a szitát, és bement a gyerekszobába. Brúnó szorosan a nyomában lépkedett.

Apa végignézett a halmokon, kupacokon, dombokon és hegyeken.

– Nem csoda, hogy nem találok – mondta apa. – Ilyen rumle-rájban semmi nem lesz meg.

– Nem vicces – mondta dacosan Brúnó, majd halkan hozzátette: – Keresd meg!

Apa leguggolt Brúnó mellé, végignézett a dimbes-dombos tájon.

– Az ott – mutatott egy komolyabb játékhalomra apa – a Vörös Sár-hegy. Amott pedig – bökött egy játékokból épült dombra –, a Felső-Borovnyák.

A nevek hallatán Brúnó legörbült száját mosoly csiklandozta.

– Az meg, a legnagyobb, az maga a Kékes – mondta apa. – Az ország legmagasabb hegycsúcsa.

– A legmagasabb? – kérdezte most már némi büszkeséggel Brúnó. – Tényleg a legmagasabb?

– Bizony! – bólintott apa. – Nem is csoda, hogy nem találod Monszter Poliszkárt. Lehet, hogy beszorult egy barlangba valamegyik hegy gyomrában. Segítenünk kell neki!

– De hogyan? – kérdezte csodálkozva Brúnó.
– Elhordjuk a hegyeket – válaszolta apa. – Az összeset. De ez hatalmas munka ám! Kevesek vagyunk hozzá ketten.
Ebben a pillanatban lépett be a szobába anyja.
– Rám is számíthattok – mondta mosolyogva.
– Rám is! – kiáltotta Szivárvány Róka.
– És ránk is! – jelentkezett egyszerre Téli Mackó és Fehér Nyuszi.
Nekiláttak a munkának. A Vörös Sár-heggyel kezdték. Apa a hegy mögé térdelt, és sorban mindenkinek a kezébe nyomott egy-egy játékot, anyja és Brúnó pedig kitalálta, melyik hol lakjon, amikor épp nem játszik velük senki. Ha egy-egy autó túl nehéz volt Szivárvány Rókának vagy Fehér Nyuszinak, Téli Mackó nyomban ott termelt, hogy segítsen nekik.

Bár Brúnó szeretett volna sietni, hogy mielőbb előkerüljön a hatkerekű Monszter Poliszkár, anya nem engedte, hogy kapkodjanak. Amikor az első hegytel végeztek, kicsit kifújták magukat, majd nekiláttak elhordani a Felső-Borovnyákot.

Ez már gyorsabban ment. A játékok kézzől kézre jártak, a hegy gyorsan fogyott. Annyira belemelegedtek a munkába, hogy szinte csalódottak voltak, amikor apa jelentette: ezt a hegyet is sikerült elhordani. Ám a hatkerekű Monszter Poliszkár még mindig nem került elő.

De a legnehezebb feladat, a legnagyobb hegy, a Kékes még hátravolt! Dínólábak, kerekék, sındarabok, tűzoltólétrák meredeztek ki az oldalából teljes összevisszaságban. Apa azt sem tudta, mit vegyen le elsőként, nehogy az egész hegy azonnal rájuk boruljon. Végül egy nagy, piros traktor mellett döntött, amelynek hátsó kerekei elmerültek a hegy gyomrában. Ám ahogy óvatosan elkezdte kihúzni, megindult a játéklavina: versenyautók, mozdonyok és kisebb dínók száguldottak lefelé a hegyoldalon, magukkal rántva, amihez csak hozzáérték.

– Ott! – kiáltott fel Brúnó a hegy egyik pontjára mutatva.

Mind odanéztek.

A hatkerekű Monszter Poliszkár az oldalán feküdt, nagyobbik része még mindig a játékhalom foglya volt, de így sem lehetett összetéveszteni semmi mással. Brúnó azonnal ki akarta szabadítani az oly régóta keresett autót, de apa megállította.

– Óvatosnak kell lennünk, nehogy beomoljon a barlang és megsérüljön a hatkerekű a nagy kapkodásban – mondta.

A többiek is így gondolták, de megígérték a türelmetlen Brúnónak, hogy amennyire csak lehet, sietni fognak az elhordással. És bár Szivárvány Róka, Fehér Nyuszi és Téli Mackó úgy kapkodták a lábukat az egyre fogyó hegy és a polcok között, hogy a nyelvük is kilógott, Brúnó mégis nagyon-nagyon hosszúnak érezte az időt, mire végre újra kézbe vehette a hatkerekű Monszter Poliszkárt, az autók királyát.

Brúnó forgatta az autók királyát jobbra-balra, megnézte alul, felül, elől és hátul – majd boldogan felkiáltott:

– Nem esett baja!

Mind a hat kereket a melléhez szorítva megölelte Monszter Poliszkárt, majd felpattant, és kirohant vele a szobából. Egyenesen az előszobában felakasztott hátizsákjához ment, beletette az autók királyát, még a cipzárt is behúzta. A hatkerekű Monszter Poliszkár, az autók királya ott várta ki a másnapot, amikor Brúnó magával vihetné az óvodába.

